

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@ukr.net **25 - 31 січня 2005 року** **№ 4 (64)**

Яке щемне і жадане слово прийшло до нас через віки – коронація істинного провідника нації, по крові і по духу вірного сина України – Ющенка.

ІНАВГУРАЦІЯ НАШОГО ПРЕЗИДЕНТА

І підняв він булаву гетьманську величаво і гордо на Майдані, освяченому Волею. І дух Богдана витав над ним та золотоверхим Києвом під радісний гомін Софіївських дзвонів, щоб вірність нашого обранця гранітом була, щоб зростали його козацьке завзяття і міць, щоб оберігав він свято ідеї народу свого.

Боже! Зміцни його дух, загартуй його волю, нехай ніщо не зможе здолати його на шляху до правди і справедливості! Наш Президент – це посланець Твій, Господи! Він нині складає присягу на вірність народу свого.

В цю важку добу людства, коли навкруги ллється кров, гуляє смерть, спалахують пожежі і війни, а стихія поглинає незліченні людські життя – в цей час тихій, мирній, чарівній країні, що Україною зветься, Господь посилає благодать і ласку Свою. Волею Божою збувається чудо-диво, нечуване на землі, – воскресає Свобода і Правда без насильства і зброї, без болю і крові.

Господь дарує нам Волю і бажає бачити своїх дітей гідними цього незбагненного чуда – омитися від скверни, любити і радіти один одному, запросити в душі свої щедрість і любов, унікчемити заздрість і зло.

Дай, Боже, пам`ятати нашому обранцеві ганьбу неволі народу нашого – потоптану честь, спотворене минуле, глум катів народу, невинну кров мільйонів закатованих, замордованих під Базаром і Крутами, під Берестечком, в Батурині, в Кінгірі, по сибірах, соловках, колимах. Дай, Боже, не забути нашому Провідникові нелюдські знущання з мучеників енкаведистських катівень, десять мільйонів замордованих голодом, а також смерть героїв української нації – Наливайка і Залізняка, Мазепи і Полуботка, Данилишина і Біласа, Коновальця і Бандери, Петлюри і Ребета, Стуса і Чорновола, Гонгадзе і тисячі інших, чиї кістки розкидані або тайком загребені.

Кобзарю наш любий, поглянь на свою Україну! Збулось пророче слово Твоє! Послав і нам Господь довгожданого Вашингтона. Усміхнулась засмучена мати-Україна, приймаючи в обійми Апостола Віри і Свободи – нашого Віктора Ющенка і довірила йому вести народ свій до зоряного майбутнього, назустріч щасливій долі, де не буде горя і сліз, „ а буде син і буде мати і будуть люди на землі!"

Недаремно билися молоді серця минулих поколінь, які полягли в полум`ї жорстокої боротьби за Свободу! І відгомін їхнього ритму витав над українським краєм сивим голубом, піснею Волі і кликав-кликав нові покоління до світла, до пробудження!

І піднявся весь народ! І чудо Господнє звершилося! Перемога!!

Хай килимом-доріжкою стелиться шлях Твій до Правди, Народний Обранцю!

Слава Україні і героям її – слава!

Марта Андрусейко,
м. Чікаго

Звернення Президента України Віктора Ющенка до українського народу

Дорогий мій український народе!
Високоповажні гості!
Шановна громадо!

Я прийшов до вас із зали Верховної Ради. Там я виголосив урочисті слова присяги, записані в Конституції. Вони залишились незмінними. Але іншою стала Україна, іншими стали ми з вами.

Ми скинули з плечей тягар минулого. Більше ніхто не посміє вказувати нам – як жити, кого обирати.

Я став Президентом волею українського народу. Ми з вами – його сини і дочки. Я хочу говорити сьогодні, дивлячись вам в очі. Велика честь – звертатися до вільних людей, які тримають у своїх руках долю своєї країни.

Я хочу перед лицем народу продовжити свою присягу. Присягаю – ми змінимо наше життя.

Моя перемога – це перемога всього українського народу і кожного громадянина зокрема.

Дякую за неї Господу Богу, який дав нам Віру, Надію і Любов. Ними ми перемогли. Молюся, щоб ми назавжди зберегли їх у серцях.

Дякую українському народу за його високу довіру.

Дякую всім і кожному, хто відгукнувся на мої слова «Вірю в Україну. Знаю свій обов'язок. Разом переможемо». Ви відкрили своїй країні дорогу в майбутнє.

Дякую всім і кожному громадянинові, за кого б він не голосував. Моя перемога – це перемога усіх. Кожен має право шукати шлях для країни. Кожен має право обирати ті політичні кольори, які йому близькі.

Але, дорогі друзі, дорогі українці, наш спільний вибір – кольори українського прапору, він об'єднує нас усіх, хто живе на сході, на заході, на півночі і на півдні.

Звернення Президента України Віктора Ющенка до українського народу

Інавгурація Президента 23.01.2005р.

‹1

Дякую своїй команді, яка працювала на перемогу. Ви, мої дорогі побратими, були непохитними на дорозі, пройденій разом. Вірю – ви будете невтомними у роботі, що чекає нас попереду.

Дякую своїй родині, дружині, дітям і онукам. Ви були зі мною у найважчі дні. Ви сьогодні зі мною на святі. Вірю – ви завжди будете мені надією і опорою.

Низький уклін за науку моєму батькові, Ющенку Андрію Андрійовичу, учителю із маленького сумського села Хоружівки, в'язневі Освенціму, Бухенвальду, Дахау. Батькова правда вела мене по життю і привела до високої честі стати на чолі моєї країни. Дякую моїй мамі – Варварі Тимофіївні за любов і молитву, що вберегли мене. Прошу у неї вибачення за всі болі, які довелось витримати її материнському серцю і особливо у останні чотири місяці.

Дорогі друзі! Я гордий стояти разом з вами на цьому місці!

Два місяці тому на цей Майдан, на площі і вулиці по всій Україні вийшли мільйони людей. Наші брати і сестри, батьки і діти, друзі і сусіди стояли вдень і вночі, у сніг і мороз. Україна ловила кожний порух і кожне слово, сказане тут. Серце України билося на цьому місці. Вільні люди всього світу, наші співвітчизники, розкидані по далеких землях, стали пліч-о-пліч з нами. На Майдані Незалежності українці постали перед світом як сучасна українська нація.

Мужній опір розбудив наші душі. Всі ми відчули себе громадянами України. У нас прокинулися гідність, благородство і милосердя. Озброєний лише вірою і переконанням народ здобув прекрасну мирну перемогу. Це перемога свободи над тиранією, права над беззаконням, майбутнього над минулим.

Переможцем став кожен громадянин України. Ми добилися чесних виборів і 26 грудня не розминулися зі своєю долею. Ми вільно обрали шлях, яким готові йти вперед і вгору.

Наш вибір підготовлений усією нашою історією.

Ми обрали достаток, бо не може бідність принижувати землю, вперше в людській історії зорану хліборобським плугом.

Ми обрали справедливість, бо не може беззаконня стати нормою в державі, де тисячу років тому був укладений кодекс законів – «Руська Правда».

Ми обрали свободу, бо не може тиранія панувати над спадкоємцями козацької республіки, де ще триста років тому була написана перша у світі Конституція.

Ми обрали незалежність, бо ми є нащадками поколінь, які віками мріяли про українську державу, здобували волю потом і кров'ю.

Українська держава відбулася. Наш вибір це ще раз підтвердив. Наша перемога – це свято української державності. У цей день згадаймо героїв, які полягли за Перемогу, мучеників Овенцимів і ГУЛАГів, жертв Голодоморів, депортацій і Голокосту. Вони бачать нас, і сьогодні, з небес, я переконаний, пишаються нами!

Ми зробили свій вибір, бо пам'ятаємо хто ми, чиї діти й онуки. Не в минулому нам шукати відповідей на виклик майбутнього. Проте, ми завжди будемо берегти свої джерела. Тільки так залишимося самими собою. Тільки так завжди будемо переможцями!

Наш вибір породив високі сподівання. Вони справедливі. Вони абсолютно реальні.

Для успіху у нас є все. Багатства нашої землі невичерпні. Таланти наших співвітчизників шанує увесь світ. Працею і волею ми досягнемо всього!

Я – Президент всієї України. Мені відповідати за те, щоб працювали шахти Донбасу і Придніпров'я, порти Чорного моря і галицькі торгові шляхи. Я зроблю все, щоб селяни на Слобожанщині і на Поділлі завжди були з хлібом. Багатство України – це багатство її регіонів. Присягаю його берегти і множити!

Ми, громадяни України, стали єдиною українською нацією. Нас не розділити ні мовами, якими ми розмовляємо, ні вірами, які ми сповідуємо, ні політичними поглядами, які ми обираємо. У нас одна українська доля. У нас одна українська гордість. Ми горді тим, що ми – українці!

Ми з вами вже зробили незворотний крок до демократії. Тільки демократія оберігає найцінніше для людини – родину і дітей, мир і спокій, працю і достаток. Тільки в демократичній державі найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність. Тільки в демократичній Україні яскрава палітра мов, культур і поглядів стане багатством цієї країни.

Присягаю – кожен зможе вчити дитину мовою батьків. Кожен зможе молитися у своєму храмі. Усім буде гарантоване право на власну думку. Ми будемо чути один одного, бо у нас буде свобода слова і незалежна преса. Всі будуть рівними перед Законом. Незалежний суд захистить права кожного. Я бачу Україну державою, керованою верховенством права.

Ми створимо демократичну владу – чесну, професійну і обов'язково патріотичну.

Стіна, яка відділяє посадовця від людей, буде зруйнована. Оновлена влада знатиме свій обов'язок, працюватиме для блага громадянина і країни. Бути і у владі, і в опозиції стане однаково почесним – якщо служиш своїй країні. Ми матимемо моральну владу, здатну об'єднати суспільство.

Інавгурація Президента 23.01.2005р.

Тільки в єдності і тільки в демократії ми вирішимо наші національні завдання. Ви на тисячах зустрічей говорили мені про це. Я виконаю вашу волю.

Ви хочете мати роботу і гідну зарплату, вам гірко кидати сім'ю у пошуках роботи закордоном. Ми створимо робочі місця. Кожен, хто хоче працювати, отримає роботу і гідну зарплату. Ніщо не обмежуватиме вашу ініціативу, бажання забезпечити достаток родинам. Буде підтриманий кожен, хто дає роботу іншому. Чесна праця буде в пошані.

Ми станемо заможною нацією.

Ви добиваєтесь справедливості. Я все зроблю, щоб ніхто не залишився обділеним. Плоди економічного зростання стануть доступними всім. Ми йтимемо вперед, але не залишимо позаду тих, хто захворів, хто втомився на схилі літ. Уряд віддаватиме людям бюджет до останньої копійки. Постійно зростатимуть пенсії, допомоги, обсяги соціальних програм. Здоров'я людини, захист матері і дитини стануть найвищими пріоритетами. Ми станемо солідарною нацією.

Ви прагнете звільнитися від постійних поборів. Ви хочете жити і працювати чесно, легально отримувати зароблені гроші. Ми знищимо систему корупції в країні, виведемо економіку з тіні. Податки будуть знижені, але платитимуть їх усі. Бізнес буде відділений від влади. Бюджет ні для кого не буде віднині годівницею. На державних посадах працюватимуть лише ті, у кого видатки відповідають задекларованим доходам.

Ми станемо чесною нацією.

Ви хочете бути господарями там, де живете. Ви не хочете, щоб за вас усе вирішували у високих кабінетах. Ми повернемо права місцевим громадам. Громада сама дасть лад вулиці, селу чи місту. Ви самі оберете собі керівника, самі заробите гроші і самі будете їх витрачати. Ми будемо нацією самоврядних громад.

Ви вимагаєте захистити дітей від розтління, прагнете жити не хлібом єдиним. Ми захистимо наш духовний спадок. Разом з вами я буду невтомно доглядати сад української культури, берегти його древні і молоді дерева. Наше коріння не дасть вітрам історії погнати нас перекотиполем. Наша культура змусить світ побачити нашу неповторність. Ми будемо нацією високої культури!

Ми будемо сучасною нацією – у динамічному глобальному світі станемо рівними серед рівних. Майбутнє України – найкраща освіта, висока наука, технології завтрашнього дня. Я зроблю все, щоб на повну силу запрацював інтелект нашої нації. Ми станемо першими, і ми станемо найкращими!

Інавгурація Президента 23.01.2005р.

Українці посядуть гідне місце у спільноті народів. Україна не буде ні буфером, ні полем чиїхось змагань. Ми готові поважати інтереси інших держав. Але для мене, як і для вас, національні інтереси України є понад усе!

Ми добром і повагою вітаємо всіх наших сусідів і на Сході, і на Заході. Я буду все робити для розвитку стабільного співробітництва з усіма країнами. Україна стане надійним партнером у боротьбі зі старими і новими загрозами: тиранією, війною, бідністю, природними лихами і тероризмом. Спільний пошук шляхів до безпеки і процвітання – це і українська відповідальність. Ми готові до неї.

Наш шлях у майбутнє – це шлях, яким іде Об'єднана Європа. Ми з її народами належимо до однієї цивілізації, поділяємо одні цінності. Історія, економічні перспективи, інтереси людей дають чітку відповідь на питання – де нам шукати свою долю. Наше місце – в Європейському Союзі. Моя мета – Україна в Об'єднаній Європі.

У Європі – історичний шанс України розкрити свої можливості. Наша національна стратегія – йти до мети сміливо, прямо і наполегливо. Європейські стандарти стануть нормою у соціальному житті, економіці і українській політиці. Кожен крок до Європи – це нові можливості для мільйонів українців.

Ще недавно вступ до Євросоюзу багатьом здавався дуже далекою перспективою. Але вільні європейські народи не раз прискорювали час. Символами швидких змін стали уламки Берлінської стіни, круглий стіл у Варшаві і наш Майдан у Києві. Україна відкриває історію Європи третього тисячоліття. Ми – вже не узбіччя Європи. Ми знаходимось у центрі Європи.

Шановні друзі! Ми ставимо перед собою амбітні завдання. Я до останньої своєї клітини переконаний – незабаром вони перетворяться на славні діла. Я зроблю все, щоб українці, всі без винятку, повірили у власні сили, повірили у свою країну, повірили у свою землю. Ми вже довели, що вміємо і сміливо мріяти, і наполегливо працювати. Ми готові до самопожертви і здатні добиватися успіху!

Ми починаємо нову сторінку української історії. Вона буде прекрасною. Вона буде розповідати про нашу єдність, про нашу мужність, про нашу готовність підтримати один одного. У нашій історії особливе місце належить цьому київському Майдану. Тут ми будемо множити сили і ділитися радістю.

Цей Майдан – символ вільної нації, яка вірить у свої сили і сама творить своє майбутнє. Над нами завжди сяятиме національний синьо-жовтий прапор. Над нами мільйонами голосів завжди буде звучати національний Гімн.

Все, що задумано, – збудеться. Вірте в Україну, любіть Україну, служіть Україні!

Слава вам, кожному, слава Господу Богу і слава Україні!

НЕ ВІР МОСКВІ!

Уся наша історія повинна була сформувати в свідомості кожного українця, здатного думати, це гасло.

Наша газета вже писала про небажаність першого візиту новообраного Президента України Віктора Ющенка до Москви. Прихильники такого візиту стверджували, що так треба, що цим кроком назустріч Ющенко дасть можливість Володимиру Путіну остаточно „не втратити свого обличчя", себто авторитету, після всього того, що він та його люди накоїли в Україні в період президентських виборів. Дива та й годі! Нам наплювали в борщ і душу, нашу країну намагалися розчленувати, наших громадян нацькували один на одного - а ми ще повинні дбати про їхнє „обличчя"! Під час зустрічі з нашим Президентом Путін замість вибачень чи принаймні жалю з приводу того, що було зроблено московськими „варягами" в Україні (та й сам пан Володимир не дуже шанував українське законодавство), заявив, що все, що Росія робила в процесі українських виборів, вона робила на прохання тодішнього керівництва України. Якщо це правда, то Леоніда Кучму, Віктора Януковича, Віктора Медведчука, Миколу Азарова треба негайно заарештувати. Адже йдеться про зраду батьківщини, про залучення іноземної держави для боротьби з національними політичними опонентами, для роздмухування міжнаціональної ворожнечі, для спотворення волевиявлення українських виборців.

Навіть такий імперський діяч, як віце-спікер російської Держдуми Рогозін, перебуваючи в Києві, сказав, що російським політтехнологам треба повідривати руки й ноги за те, що вони накоїли в Україні. Але цей пан мав свій інтерес: на його думку, внаслідок діяльності на українських теренах московських політичних бандитів мільйони українців геть позбулися проросійських ілюзій і зрозуміли, що до чого (дивись назву статті!). Путін навіть висловив побажання, щоб у діяльності Ющенка щодо Росії було збережено наступність політики попереднього українського керівника, себто Кучми. Не дай, Боже! Путін запевняв Ющенка, що політика Росії в СНД завжди була прозорою. У це могли б навіть повірити люди наївні, якби у неділю, 23 січня 2005 року, під час інавгурації Президента України не відбулася конфіденційна політична зустріч президента Росії з Віктором Януковичем. Інформація про це з'явилась на російських сайтах. З точки зору міжнародного права і дипломатичного етикету, зустрічатися з опозиційним політиком раніше ніж із законним главою держави - це скандал і, м'яко кажучи, недружній крок. За непідтвердженою інформацією, Янукович просив Путіна про підтримку на виборах до Верховної Ради України в 2006 році. Це що, знову розпочнеться вакханалія брутального втручання російських політтехнологів, агентів, журналістів, дипломатів, військових, бізнесменів і взагалі всіх охочих у внутрішні справи нашої країни? Знову Росія надаватиме підтримку сепаратистським антидержавним елементам, які прагнуть знищити Україну?

Нове керівництво України має заявити Москві, що такі дії є неприйнятними у відносинах між двома державами. Що ж стосується Януковича, то його діяльність на посаді прем'єр-міністра має бути ретельно розслідувана. Не треба боятися звинувачень у політичній вмотивованості таких кроків. Якщо пан Янукович ніде не порушував закон, то йому ніщо не загрожує, але якщо порушував, повинен відповідати.

Але зрештою ця зустріч Ющенка з Путіним викликає і певний обережний оптимізм. Принаймні не було обіймів і чоловічих поцілунків, не було всього цирку Кучми. Приємно, що наш Президент тримався гідно, не загравав і не принижувався, не плазував перед господарем Кремля, як його попередники. І це добре. Адже гідність Президента України - то гідність нашої нації і держави. А гасло, що є назвою цієї статті, пам'ятати все одно треба, бо ця істина оплачена тисячолітнім досвідом нашого народу, його кров'ю і стражданнями.

Микола Чорноморенко

РОЗДУМИ РОСІЙСЬКОГО ШОВІНІСТА

Держдумівці,
керівники-дзержинці
У траурі й розгнівані - ще б пак:
На виборах повторних українці
У більшості своїй сказали "ТАК!"
Обрали патріота в Президенти -
Отож підклали Путіну свиню...
"То, може,
скористатися моментом
І цих хохлів провчити, як Чечню?
В оновлений Союз -
"Російський лапоть"
Загнати українців вже пора.
Кайфуючи, хохлушек
будем лапать,
А всіх Бандер - етапом за Урал!
До вторгнення дивізії - готові.
Батурин можем знов
їм влаштувать.
Вітренки, Симоненки,
Кушнарьови
Нас з хлібом-сіллю
будуть зустрічать...
А, може, напролом не треба лізти,
Бо українці можуть здачі дать..."
Аж казяться російські шовіністи:
„Ну, как нам Украину
приєднать?!"

Микола Плакса

ПУТІН ВИЗНАВ ПОРАЗКУ В ЧЕЧНІ

Схоже на те, що в Москві змирилися з неможливістю перемоги в Чечні. Ба більше, здається, там усвідомили, що Росія в історичній перспективі зазнає поразки від чеченських повстанців. Про це свідчать заяви промосковських маріонеток, таких, як голова Державної Ради Чеченської республіки Таус Джабраілов і заступник чеченського представника в столиці Росії Саїд Хамзатов.

З цих заяв випливає, що нібито Путін збирається надати бунтівній республіці максимальну внутрішню самостійність терміном на 10 років, щоби Чечня була фактично незалежною, але формально визнавала себе частиною Російської Федерації. Зокрема Чечні буде надано право користування всіма природними ресурсами республіки аж до експорту за кордон, а також право встановлювати і збирати на свою користь податки. Щороку Чечні надаватиметься кредит на 100 млн. доларів. Буде заборонено втручання російської влади, армії і спецслужб у внутрішні справи Чечні. За все це нинішні чеченські маріонетки Москви беруть на себе обов'язок знищити чеченських повстанців. А за 10 років цю республіку знову повернуть до звичайного загальноросійського стану.

Отже, все це означає, що Москва не здатна перемогти і тому намагається нищити чеченців руками чеченців, провокуючи внутрішню громадянську війну. Власне, така війна вже іде. Кілька років клан Кадирових, Ахмата, який загинув у травні 2004 року, та його сина Рамзана фізично нищить прихильників чеченської незалежності, повстанців Масхадова і Басаєва. Але вони здатні це робити лише за всебічної підтримки російської армії. Тому не дуже віриться, що російські збройні сили та спецслужби перестануть втручатися у внутрішні справи, бо за Кадировими стоїть тільки їхній клан у селищі Центарой. А ненавидить їх майже уся Чечня. Якщо залишити цих маріонеток сам на сам з чеченським народом – вони приречені.

А що стосується кремлівських 100 млн. доларів, то маріонетки їх з вдячністю вкрадуть, можливо, поділившись з кремлівським начальством. До простого народу ті гроші, як завжди, не дійдуть. Важко сказати, скільки проживе Рамзан Кадиров, який нині виконує функції заступника прем'єр-міністра республіки, після виведення російських військ. Принаймні, афганська маріонетка Москви Наджибула без „шураві", радянських військ, протримався аж цілих 2 роки до приходу повстанців, які його повісили в Кабулі. Можливий варіант, що Кадиров-молодший, прихопивши московські долари, втече кудись на Захід, бо в будь-якій мусульманській країні він теж може мати проблеми з особистою безпекою. Вихід російської армії з Чечні може стати сигналом для чеченських бійців до генерального наступу, до всечеченського повстання. Навряд чи можливе примирення більшості чеченців з Рамзаном Кадировим, якого звинувачують у багатьох убивствах. Він має надто багато ворогів на теренах країни, де діє давній закон кровної помсти.

Путін метушиться, бо відчуває, що Чечня його піднесла як політика, зробивши російським президентом, але вона ж його і політично перекреслить. Він відчайдушно шукає виходу з чеченської пастки, прагнучи до мінімальних утрат для свого авторитету, вже доволі дискредитованого провалами на президентських виборах в Абхазії, а над усе - в Україні.

Але пропонуючи такий план Чечні, Путін дуже ризикує спровокувати відцентрові процеси в інших російських автономіях. Адже варіант, запропонований Москвою Чечні, може викликати аналогічні побажання Дагестану, Карачаєво-Черкесії, Кабарди і Балкарії, не кажучи вже про республіки Поволжя, Сибіру і Далекого Сходу. Принаймні, голова Державної Ради Татарстану Рафаель Хакімов уже висловлював схожі побажання. А в Татарстані – нафта... До речі, майже вся нафта Росії видобувається на теренах неросійських народів країни.

Путін намагається такими нестандартними кроками врятувати Росію від розпаду. Що ж, Горбачов теж дуже хотів зберегти Радянський Союз...

Богдан Степовий

КАДРИ ВИРІШУЮТЬ УСЕ

Одним з найважливіших моментів у діяльності нової влади буде її кадрова політика. Політичні мислителі мають цілковиту рацію, коли кажуть, що революція відбувається лише там, де вона закінчується кадровою революцією. Нова доба в історії України має відкрити нам нові обличчя, нових людей на керівних посадах. Але кадрова політика має будуватися на певній сукупності вимог до претендентів на місця в керівних органах.

На наш погляд, головними вимогами мають бути: патріотизм, професіоналізм, порядність. Громадянину, який не є патріотом України, який ще й досі сумнівається у доцільності існування української держави, який не готовий обстоювати національні інтереси, взагалі нічого робити в керівництві держави, області, міста, району. На жаль, саме цей момент ніколи не враховувався в кадрових призначеннях за часів Кучми, більше того, його кадрова політика була спрямована на очищення уряду, міністерств і відомств, Збройних сил України від людей, відомих своїми патріотичними переконаннями.

Звичайно, дуже важливим є високий професіоналізм, бездоганне знання конкретної справи. Але викликає обурення, коли нині деякі безсоромні журналісти шукають „професіоналів" поміж тих, хто оточував Кучму і Януковича. Хіба можна назвати професіоналом того, хто в інтересах перемоги екс-прем'єра на виборах ухвалював злочинні, економічно безграмотні рішення, що розкручували інфляцію, залишали порожньою державну скарбницю?

Нехай продажні журналісти і політологи скажуть, у чому саме полягає професіоналізм ділків із Фонду державного майна, які за безцінь продавали найкращі підприємства, пустили в Україну чекістський кримінальний капітал сусідньої країни, довели багату європейську державу до рівня африканської з огляду на життя наших людей.

Сьогодні мають місце надзвичайно небезпечні спроби політичної реанімації кадрів Леоніда Кучми. Але 99% тих, хто працював на нього, на Медведчука і Януковича не можуть відповідати всім трьом критеріям. Якщо вони були патріотами, то чому працювали на зміцнення режиму, який свідомо і послідовно скасовував суверенітет України, віддаючи нашу державу на поталу Кремлю?

Нині одіозний Василь Базів, екс-заступник Медведчука, доводить, що там, на Банковій, він зміцнював Україну. Такі, як він, навіть відслуживши у ФСБ Росії, стверджуватимуть, що й там вони зміцнювали Україну. Якщо ми ідіоти, то повіримо таким заявам.

Якщо вони були професіоналами, то що вони робили в тій конторі, де вимагали не професіоналізму, а особистої відданості „пахану"? А якщо вони порядні люди, то як могли дивитися на всі неподобства режиму і чому не пішли геть?

Вся та публіка, яка служила кучмізму, має піти в політичне небуття разом з Кучмою, Януковичем і Медведчуком. Будь-які змови з ними, будь-які домовленості є зрадою народу Майдану, який здійснив Помаранчеву революцію і переміг.

Сьогодні, коли формують новий уряд, необхідно виходити не з амбіцій окремих людей - Кінаха, Порошенка, Мороза, Єханурова чи ще когось, а виключно з національних інтересів України. Навіть якщо вони будуть ображені, головне - не образити Україну, народ. Адже часу – обмаль. У 2006 році – парламентські вибори. «Вчорашні» готуються до реваншу. До цього періоду конче треба навести елементарний порядок у суспільстві та економіці. Між іншим, саме це може вирішити долю виборів – 2006. І долю Української держави, територіальної цілісності країни, бо вже тепер мешканці Донбасу кажуть: «Нехай вже буде Ющенко, аби нам стало бодай трохи легше жити».

Якщо вдасться забезпечити такий результат протягом року, це змінить перемогу 2004-го і об'єднає Україну більше ніж будь-яка агітація. І тоді ті, хто виступав проти Ющенка (я маю на увазі не провокаторів і професіональних українофобів, а пересічних трударів), стануть його прихильниками, а «паханська» опозиція не матиме жодних шансів. Проте досягти цього шансу можна буде тільки долаючи шалений спротив кучмістських саботажників, олігархів, зашкорублої бюрократії, кланів тощо. Той, хто зможе це зробити і має стати Прем'єр-міністром України.

Євген Степанюк

ДУМКИ ПРО НАБОЛІЛЕ

ЩЕ БУДЕ...

Правду кажуть, що історія повторюється двічі - спочатку як трагедія, потім – як фарс. Проте історія дечому і вчить. Згадаймо недавні події – здобуття Україною незалежності. Загальне патріотичне піднесення: мітинги, промови, жовто-блакитні прапори... І надії. На краще життя – без „керівної і спрямовуючої", за якої не вільно було сказати слова правди. І хто ж прийшов до влади? Вчорашні. Партноменклатура, яка швидко "перефарбувалася" з червоного на жовто-блакитний колір. І немалу роль в цих „метаморфозах" зіграв Леонід Кравчук, залишивши всі партійні кадри на своїх керівних постах. І коли почала валитися економіка, заросли бур'янами поля, номенклатура звинуватила в цьому незалежність України, демократів, хоч їх при владі фактично не було. Ось чому екс-президент Кравчук Л. М. в одному з інтерв'ю радіо «Свобода» заявив, що під час виборів з боку команди Ющенка було більше порушень виборчого законодавства, ніж з боку команди Януковича (це блюзнірство – народ пам'ятає все); що події в Україні не можна називати революцією.

Знає кішка, чиє сало з'їла. Та на цей раз народ не пустить до владного керма, як це було за Кравчука і Кучми, казнокрадів і шахраїв.

Соціальні потрясіння в усякому суспільстві мені нагадують весняну повінь: на поверхню вируючої стихії спливає всяке сміття, лайно. Проте вода весь цей непотріб несе геть.

Ми також позбудемося отого непотрібу, який ніколи народу не служив, а добирався до верхів влади лише задля власного збагачення. Гнати їх треба з керівних посад, судити за злочини проти Правди! Не дамо скористатися плодами Помаранчевої революції шахраям.

Іполит Брикулець, с. Нове Село, Ізяславський район

ЖИТИ ЗА ШЕВЧЕНКОВОЮ ПРАВДОЮ

Щоб побудувати вільне, демократичне суспільство, потрібно очиститись від кримінального світу. І це очищення має відбуватись рішуче, за законами держави, згідно з Конституцією України, захищаючи єдність народу та цілісність держави.

Наш пророк Тарас Шевченко ще півтора століття тому написав поему „Неофіти" „нібито про римську історію", а справді - про життя „отих рабів малих", які знемагали в рабстві московської деспотії. В епіграфі до цієї поеми словами Господнього повеління Тарас вказав шлях до правди: «Сохраніте суд і сотворіте правду». Це означає - якщо не збережемо суду, то і не сотворимо правди. А ще у цій же поемі Пророк заповів:

„Молітесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітесь..."

В Україні не могла б відбутися ця світла, благородна і високоморальна Помаранчева революція, коли ми, українці, не були б нащадками нашого Пророка Тараса Шевченка. Адже він звертався до мертвих і живих, і до ненароджених земляків своїх, отже – і до нас. Пророк вірив, що діждемось ми свого Вашингтона зі своїм праведним законом.

Помаранчева революція показала, що наші люди виросли у своїй свідомості до того, щоб зажити на своїй землі за Шевченковою правдою і людяністю у сім'ї вольній, новій.

Арсеній Главацький, Хмельницька обл.

ВІДГУКНІТЬСЯ, МЕЦЕНАТИ

ВІДБУДУЙМО ЦЕРКВУ ОТАМАНА ГАЛЬЧЕВСЬКОГО

Парафіяни храму Успіня Пресвятої Богородиці с. Балин, що на Вінниччині звертаються до всіх українців, патріотів рідної землі в Україні і діаспорі з проханням допомогти відбудувати історичний храм, у якому, згідно з архівними документами, 14 листопада 1894 р. був охрещений подільський отаман Яків Гальчевський – „Орел". Храм був зруйнований із приходом комуністичної влади.

Шість років тому в Балині засновано громаду УПЦ Київського патріархату, яка, незважаючи на активний спротив прихильників Московської Церкви, почала відбудову храму.

Цього року минає 110 річниця від дня народження і хрещення отамана Якова Гальчевського, тому наша громада дуже хоче завершити внутрішні роботи і добудувати дзвіницю.

За всіх жертводавців будемо молитися в нашому храмі під час Богослужінь.

Пожертви просимо надсилати на адресу: **Парафія УПЦ Київського Патріархату, Настоятель о. Михайло Бусько, вул. Тельмана, 3, с. Балин, Літинський район, Вінницька область, Україна, 22361**, тел. **8(247) 3-74-78** або на рахунок: **р/р 260073122522, МФО 302076, м. Літин, Ощадбанк, код 26423117**.

ШАНОВНІ ДОБРОЧИНЦІ!

Звертаємося до Вас з проханням про допомогу в будівництві Свято-Володимирського храму. Ця церква доповнить історичну спадщину старовинного міста Володимира-Волинського, стане його архітектурною окрасою.

Щиро вдячні за Ваші благодійні внески, які просимо перераховувати церкві Святого-Рівноапостольного князя Володимира:

р/р 260071080
МФО 303569 код 25908829
АППБ „Аваль" м. Володимир-Волинський

З повагою до вас

Настоятель Свято-Володимирського храму о. Юрій Пікула

МОРОЗ ЗРАДЖУЄ УКРАЇНЦІВ

Відкритий лист Олександрові Морозу з нагоди 27-річчя самоспалення Олекси Гірника

21 січня минає 27 років, як на Чернечій Горі біля могили Т. Шевченка, протестуючи проти політики зросійщення України, спалив себе Олекса Гірник. Олекса бачив, як завдяки національній і мовній політиці компартії, що відкрито взяла тоді курс на створення „єдиного совєтского народа" і, звичайно ж, „єдиного рускоязичного пространства", асимілюється і зросійщується український етнос. Олекса пожертвував своїм життям заради української мови і своєї нації, коли йому було 63 роки. А що зробили Ви, Олександре Олександровичу, у свої 63 роки?

Напередодні Дня Соборності і роковин самоспалення О. Гірника Ви внесли до Верховної Ради законопроект, де пропонуєте законодавчо закріпити рівність російської й української мов. Очевидно, Ви не в змозі проголосити російську мову державною через Конституцію, бо для цього ніколи не знайдете 300 голосів, тому намагаєтеся проголосити російську мову офіційною, тобто службовою, а отже державною, через закон. Зрозуміло, що Ви робите хід конем. Незрозуміло лише - для чого. Адже Ви добре знаєте, до чого призвело конституційне закріплення рівності білорської і російської мов в Білорусії. Там білоруська мова залишилася зараз лише на окремих вивісках.

Загальновизнано, що проблему української мови в Україні ще не розв'язано. Державною її лише проголошено, але такою вона ще не стала. Вона почувається жебрачкою під хатнім порогом рідних дітей. Українській мові чинять опір всі ті українці, кого імперія встигла розукраїнити або навіть перетворити на національно-безхребетних перевертнів типу Базелюка і Яковенка. Панівною мовою в більшості сфер життя й у свідомості багатьох українців залишається мова колишньої імперії. Замість того, щоб закликати українців поступово навчитися користуватися мовою предків, Ви хочете проголосити імперську мову офіційною, тобто службовою, а отже державною. Ви ж бо добре розумієте, що, проголосивши панівну російську мову офіційною під виглядом піклування про права російської нацменшини, Ви позбавите українців бажання і потреби в своєму національно-мовному відродженні. Як викладач іноземних мов і фахівець у галузі методики їх викладання, я добре знаю, що основним чинником продуктивності вивчення будь-якої мови є мотивація. І всі, хто нині перебуває в стані усвідомлення поваги до української мови і необхідності її вивчення, кинуться назад до російської мови і до усвідомлення себе „чєловєком нового тіпа".

Ви гаряче та самовіддано дбаєте про права росіян. А Ви коли-небудь чули, щоб російські лідери в Москві чи керівники російських громад в Україні, чи будь-хто з відомих росіян, висловили занепокоєння гіркою долею української мови в Україні? Хіба вони переживають за те, що в Україні переважна більшість української молоді не знає, не любить, цурається та соромиться української мови. Невже вони не знають про знищене українське кіно? Невже вони не чули про те, що лише одна з двадцяти книжок в Україні є українською книжкою, а дев'ятнадцять - російськими, що лише 8% загального тиражу газет в Україні є україномовними? Вони хіба не чують, що майже вся українська армія є рускоязичною? Вони не відають, що в Луганську немає жодної української школи, а в Донецьку та Дніпропетровську влада закриває останні українські класи? Знають та мовчать. Вони це підтримують. Вони горою стоять за права росіян і ніколи не заступилися і, треба сподіватися, не заступляться за українську мову і права українців навіть тоді, коли в усій Україні, наприклад, не залишилося б жодної української школи.

А тепер цілком конкретне питання. Син мого односельчанина вступив до так званого Національного Технічного Університету „КПІ". З усіх викладачів, які йому викладають, лише один додумався викладати українською мовою. Цей викладач викладає українську ділову мову. Я запитую: „Хто заступиться за мого земляка? Чому так безсовісно і безкарно порушуються його національні права? Як йому, першокурсникові, їх відстоювати? Може, страйкувати чи пікетувати? Може, звернутися до міністра освіти? Але ж кажуть, що міністра освіти Віктор Ющенко призначить за квотою Вашої партії. Ось Вам і зачароване коло, ось вона безвихідь. Як боротися українцям за свої права, якщо сам Мороз їх зраджує? Якщо йти за логікою запропонованого Вами законопроекту, то українці сходу й півдня України ніколи вже не повернуться до своєї мови і своїх національних витоків, а Україною там, вибачте, і не пахнутиме. А мине час, і за українське слово там українців битимуть, як нині в Мінську б'ють білорусів за білоруську мову, яка стала ознакою і зброєю опозиціонерів. Адже там на публічно білорускомовних дивляться як на національних зрадників.

Олександре Олександровичу! Коли Ви вперше з'явилися на сцені Майдану, радості моїй не було меж. Я від душевного зворушення мало не заплакав. Зустрівши Вас у кулуарах Верховної Ради, я сказав Вам, що безмежно щасливий з того, що ми нарешті разом. Сьогодні я побачив, що радість моя була передчасною. Українських націонал-демократів і нинішніх соціалістів роз'єднує ідеологічна прірва. Ми шляхом національно-патріотичного виховання молоді та прищеплення поваги українців до всього національного плануємо поступово повернути українців до своєї мови і національного самоусвідомлення. Комуністи й соціалісти хочуть під виглядом дотримання прав росіян і рускоязичних українців закріпити нинішній стан української нації, фактично поділивши її в недалекій перспективі на дві нації. Але двомовних націй не буває. Це добре розумів Олекса Гірник і спалив себе, протестуючи проти такої політики.

Юрій Гнаткевич,
голова Київського благодійного фонду ім. Олекси Гірника „Українським дітям – українське слово"

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Христос ся рождає,
пане редакторе!

Давно писав Вам, бо вчителька, якій я диктую листи, поїхала на Майдан і тільки щойно вернулася. У Горбатому Потоці всі за Ющенка - не було кого агітувати. А хотілося! Поїхав у райцентр. Там теж усі за Ющенка. То я щодня їздив потягом з райцентру в облцентр і назад, а по дорозі агітував і воював з януковичами. Якось януковичка пропагувала кольорову листівку з архангелом Михаїлом і «Молитвой верных чад канонической Украинской Православной Церкви за раба Божьего Виктора». Але не відомо, за котрого Віктора, бо останнє слово було замальоване білою фарбою. Коли зішкребли, то виявилося, що під нею заховали «Януковича». Чи думали, що старші люди не додивляться та й гадатимуть, що йдеться про Віктора Ющенка, чи, може, сромилися, що за такого і так закликають молитися? У молитві писалося: «О, Господень Великий Архангеле Михаиле, демонов сокрушителю, запрети всем врагом его, борющимся с ним, сотвори враги яко овци, сокруши их яко прах пред лицем ветра". Але ж Господь казав прощати ворогам. І чи побожна це справа - кваліфікувати суперників на виборах як ворогів? А може, "канонічність" дозволяє не дотримуватися Божого заповіту і дивитися на "ворогів" як на овець або й козлів?

На день виборів хотів піти спостерігачем, а мені в штабі кажуть: там потрібні молоді очі. Я не ображився, бо, як писав байкар, "на старість мавпочка недобачати стала", і пішов у райгазету за посвідченням дописувача. Боялися дати, поки не показав їм Ваш часопис – мовляв, мене і в столиці друкують. На ДВК половина членів була з Луганщини. Гарні люди, але один - із чекістським писком - до всього чіплявся, як реп'ях до собачого хвоста. Прийшов священик з благословенням перед початком голосування, а він каже: "Пастаронніє ліца на участкє" - і склав акт, прийшли батьки з малюком в оранжевій шапочці, а він заявляє: "Агітація в день виборов" - і знову акт. Тоді один із виборців із черги пішов додому, одягнув сині штани, білий светр і знову прийшов на дільницю. Наш спостерігач показав на нього і каже: "Наочна агітація за Януковича в день виборів! Складаю акт". Тоді виборець зняв штани і светр, дав їх потримати пильному Януковичевому спостерігачеві, проголосував і, одягнувшись, сказав йому на прощання: "Лучше пєрєбдєть, чєм нєдобдєть!" Може, щось прояснилося в гебешній голові, бо більше дурних актів не писав. Але написані, напевно, передав Чорноволові з Шуфричем, а ті - у Верховний Суд, бо з кандидатом у Президенти в законі справи кепські. Можуть і кузькіну мать показати. Он Тігіпко чомусь ще й досі в офшорах, а Кирпа вже транспортує дрова і смолу. Не визволив архангел "от всякия прелести диаволския" ні їх, ні їхнього кандидата в законі, про що зверталися до шестикрилого Михаїла автори "Молитви верных чад". Мабуть, тому, що, за словами євангеліста, молитва без діл мертва. Без діл, угодних Богові, а не мамоні.

З пошануванням
Гринь Волохатий

ЧЛЕН КОНГРЕСУ СЕРГІЙ СУРМАЧ – ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

П'ять років тому, на відзнаку 65-річчя з дня народження славної пам'яті всесвітньо відомого поета-шістдесятника, „витязя молодої української поезії" Василя Симоненка, Лубенською районною радою було засновано премію його імені. Цю почесну відзнаку, що згодом трансформувалася у літературно-мистецьку, вже отримали декілька місцевих поетів та письменників.

Черговим лауреатом премії ім. Василя Симоненка рішенням журі був одностайно визнаний поет-лубенець, який нині мешкає в АР Крим Сергій Сурмач. Постать цього надзвичайно обдарованого автора стала помітною на теренах краю ще понад двадцять років тому. Йому свого часу пророкували сходження на літературний олімп відомі українські письменники: Михайло Шевченко, Тарас Нікітін, Анатолій Дяченко та інші. І пророцтва шанованих у літературних колах людей справдилися.

На вручення премії Сергій Сурмач прибув не з порожніми руками. Там, у Криму, йому вдалося видрукувати вже дві поетичні збірки: "Дієслово" та "У краю, де висиха Дніпро..." До слова сказати, свого часу за політичні погляди, за свої вірші, просякнуті національним духом, трагізмом української історії, Сергій потерпав і був переслідуваний комуністичним режимом місцевого штибу. Декілька років за сфабрикованою проти нього справою, довелося відбути за колючим дротом так званого соціалістичного табору.

Автор цих рядків чимало часу співпрацював разом із Сергієм в одному з перших демократичних видань Полтавщини початку минулого століття. Ми були приятелями не лише в журналістиці та діяльності літературно-мистецького Клубу ім. Василя Симоненка, а й перебували в одній політичній організації - Конгресі Українських Націоналістів. То були часи незвичайного підйому та надії на утвердження справедливості в Україні, чого, зрештою, вдалося досягти лише на минулих президентських виборах.

Напередодні вручення премії у районній книгозбірні ім. Володимира Малика було влаштовано великий літературний вечір Сергія Сурмача. А саму премію та Диплом лауреата номінант отримав у день 70-ліття Василя Симоненка, у селі Біївці, де народився поет.

Переказувати зміст поезій Сергія Сурмача - невдячна справа. Отже, пропоную до уваги читача один вірш з книги " У краю, де висиха Дніпро..." :

БАЛАДА ПРО ПОВСТАНСЬКИЙ СКОРОСТРІЛ

Його в білизні
вивели з ночей.
Зажмурився,
хитнувсь,
як на місточку.
І кулі густо вишили сорочку
Червоним стібом
та й на півгрудей.
Лежав юнак в снігу, як в молоці.
Він на Різдво уперше поголився.
Видряпуючи тризуб на лиці
Красноармієць фахово трудився.
Ще у повітрі хрип його витав –
Те передсмертне:
"Слава Україні...",
Яка давно стояла на колінах,
А він один затявся - і не став.
Вдоволений, нарешті, звівся кат,
І очі обминаючи схололі,
Підважив в розчепіреній долоні
Бандерівський
трофейний автомат.
Та вже мороз сягнув
ведмежих лап:
Зненацька з пальців
висковзнула зброя
І, бряцнувши об трупа, -
в три набої
Ударив скоростріл останній залп.
Осів, вояк, затиснувши живіт,
І ноги уподібнивши до ножиць.
А поряд - воронений переможець
Зухвалим оком цілився на схід...

Численна громада, яка зібралася на ювілейне дійство з нагоди дня народження Василя Симоненка у Тарандинцівській школі, що свого часу закінчував Василь і звідки пішов у безсмертя, шанобливо вітала Сергія Сурмача з перемогою в літературному конкурсі на здобуття премії. Дещо збентежений і розчулений такою несподіваною шаною лауреат з гордістю виголосив: "Я ніколи не зраджу України, я ніколи не зраджу партії, адже перебуваю вже понад десяток років в одній, це - Конгрес Українських Націоналістів. Щасливий тим, що ми перемогли бандитську владу своїм народним вибором".

Олександр Тарасенко, м. Лубни

КУН ПОКОРИВ ГОВЕРЛУ

НА ЧЕСТЬ ІНАВГУРАЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА

Львівська молодіжна організація КУН відзначила День Соборності України та інавгурацію всенародно обраного Президента сходженням на Говерлу. Зголосилися до цього походу люди відважні, окрилені ідеєю ще раз перевірити себе. Адже всі вони добре розуміли, що піднятись на цю гору взимку ще й за несприятливих погодних умов - справа вельми нелегка, що це буде не цікава мандрівка, а захід, що вимагає доброї фізичної і моральної підготовки, романтичної волі і віри в себе й у свою справу.

У переддень від'їзду в офісі КУН відбувся спеціальний інструктаж, під час якого керівник походу І. Данилиха ознайомив учасників з умовами перебування у зимових Карпатах та з небезпеками, які можуть очікувати на людей у горах. Однак застереження вже не могли зупинити відчайдушну, готову подолати всі перешкоди молодь.

Наступного дня о 22 годині автобус рушає в напрямку Ворохти. О третій годині ночі ми вже на місці. Зранку вирушаємо у передгір'я Говерли. Цієї ночі у Карпатах випало багато снігу, тому ми змушені йти пішки 4 км. Почали усвідомлювати, що організатори походу мали рацію, коли попереджували про труднощі. Ми йшли колоною з національними і партійними прапорами. Повітря було чисте і п'янке. Високі сосни і смереки, що були правдивими свідками героїчної боротьби наших дідів і прадідів радо вітали нас. "І з радості аж серце мліє, за волю смерть нам не страшна...", - такі почуття переповнювали кожного учасника походу.

Ось ми на туристичній базі „Заросляк" біля Говерли. Перед самим сходженням ми знову у строю, ще одна перевірка. Виявилось, що не всі готові до виконання завдання. В когось невідповідний одяг, ще в когось взуття, хтось фізично не спроможний.

Лише одинадцятьом з нас випала така щаслива нагода і така велика честь піднятися з червоно-чорними і синьо-жовтими знаменами на вершину Говерли і заспівати там наш державний Гімн. Це було воістину хвилююче видовище, і ця подія запам'ятається на все життя.

Хотіла б відзначити добру організацію походу. Накази і розпорядження наших провідників були чіткі й зрозумілі. Вони подавались по-військовому лаконічно і переконливо. Я ще раз пересвідчилася у тому, що суворий наказ командира та послух підлеглого і є запорукою успіху справи. Відчувалося тепле і приязне ставлення хлопців до дівчат, їхня увага і турбота, - нам було дуже приємно, і ми ще більше їх заповажали. Це, без сумніву, є доброю ознакою здоров'я нації.

У сходженні на Говерлу узяли участь: Зінько Ігор, Брославський Степан, Помірчий Руслан, Кривов'яз Петро, Лещишин Андрій, Лещишин Роман, Коса Петро, Босий Олег, а також старші друзі: Кушнір Ярема, Саліш Богдан, Данько Олег. Усі вони заслужили на повагу і шану. Переконана, на Говерлу і надалі будуть сходити все нові й нові покоління, щоб отримати заряд сили, мужності, а ми обов'язково повернемось туди, щоб ще раз відчути ні з чим не зрівнянне почуття єднання і перемоги.

Змучені, змоклі, але щасливі ми повернулися у наш славний Львів – святкувати інавгурацію новообраного народного Президента Віктора Ющенка.

Леся Шикула, учасник походу, м. Львів.
Світлина В. Дубаса

ВІТАЄМО!

ГРИГОРІЮ КОВАЛЬЧУКУ – 80

Ім'я нашого ювіляра нині добре відоме на Кіровоградщині. Він голова обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, голова обласної організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів, один з активних організаторів українських церков на Кіровоградщині.

Народився 2 лютого 1925 р. на Волині, член молодіжної ОУН з 1943 р., учасник національно-визвольної боротьби 1943-1949 рр.

Від імені ветеранів Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, Товариства політв'язнів і репресованих, Конгресу Українських Націоналістів сердечно вітаємо нашого ювіляра з 80-річчям. Щиро зичимо доброго здоров'я, щастя і добра та многих літ життя во славу українського народу!

В. Тріщенко, голова секретаріату ОО КУН,
С. Сорока, голова крайової станиці Братства ОУН-УПА,
В. Полтавець, голова ОО ТПР, м. Кіровоград

КОНГРЕС У ДІЇ

ТУРНІР ІМЕНІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Братство ОУН-УПА разом з Заліщицькою райдержадміністрацією, Конгресом Українських Націоналістів, вшановуючи пам'ять Степана Бандери, який віддав своє життя за волю та незалежність України, провели шаховошашковий турнір, приурочений до дня народження Провідника.

Змагання проводились у двох вікових групах. 20 учасників старшої вікової групи змагались за швейцарською системою у 7 турах. Перемогу святкував неодноразовий чемпіон району з шахів і шашок, призер обласних змагань обради ФСТ "Колос" Олександр Місько. Друге місце виборов Олександр Ширін, третє місце - за молодим шахістом Володимиром Фернюком. Серед призерів - Богдан Дейкало і Руслан Самборський - усі з Заліщицької ЗОСШ ім. Маковея. 11 учасників змагались за звання кращого шашкіста турніру за коловою системою. Перемогу здобув Олександр Місько. Друге місце - Микола Шевчук, третє – Ярема Якимчук.

Усі переможці і призери нагороджені грамотами, цінними призами, а учасники молодшої групи отримали пам'ятний дарунок – книгу „В похід за волю".

Цей турнір став уже традиційним. Вшановуючи пам'ять Степана Бандери, ми одночасно популяризуємо здоровий спосіб життя та розвиваємо шахово-шашковий спорт в районі. Про це наголосив у своєму зверненні до учасників змагань голова Братства ОУН-УПА Андрій Красько, який разом з завідуючим відділом з питань фізичної культури і спорту райдержадміністрації І. Мамалигою організував цей турнір.

Братство ОУН-УПА, Конгрес Українських Націоналістів виносять щиру подяку меценатам, усім хто допоміг в організації і проведенні цього заходу.

Мирон Смеречанський

НОВІЙ УКРАЇНІ - НОВУ ВЛАДУ

15 січня 2005 року у м. Славуті Хмельницької області міська та районна організації КУН провели мітинг під гаслом „Новій Україні – нову владу!". У заході взяли участь близько 300 мешканців міста та району.

Підтримати друзів по партії приїхали однодумці з Хмельницького, Рівного та Здолбунова. З промовами виступили: голова Хмельницької ОО КУН Олесь Вітряний, військовий референт КУН Віталій Лавренчук, член КУН Роман Коваль, інші поважні гості. Учасники мітингу висловили сподівання щодо швидких змін на краще в житті кожного українця. У виступах наголошувалося, що ці зміни можливі лише за умови радикального оновлення державної влади. Відбулося урочисте нагородження членів КУН посвідченнями учасників Помаранчевої революції. Голова Славутської МО КУН Михайло Гордєєв оголосив звернення міської та районної організацій до Президента України про призначення головою Славутської РДА – Володимира Скомороху.

Михайло Гордєєв, голова МО КУН, м. Славута

СЕВАСТОПОЛЬ ТЕЖ СВЯТКУЄ

Днями у Севастополі члени КУН, ПРП, „Просвіти", ВБ ОУН-УПА відсвяткували Велику Перемогу В. Ющенка. Захід відбувся за участю севастопольців, які стояли на Майдані, виборюючи цю перемогу. Це було справжнє свято - з великою радістю, потиском рук, обіймами, зі сльозами на очах... Усі разом співали Гімн Майдану „Разом нас багато". Піднімали тости за мужність учасників Майдану і за нашу спільну Перемогу.

Севастопольці по праву можуть сказати: «Ми були на Майдані!».

Іван Подільник, ветеран УПА, м. Севастополь

ЗНАЙ НАШИХ

Почувши про те, що у разі фальсифікації виборів усі виборці 22 листопада 2004 р. мають бути в Києві на Майдані Незалежності, я, голова КУН м. Ніжина Микола Андріїв, сповістив членів мого осередку про таке рішення блоку „Наша Україна". Ми не роздумуючи поїхали. У такому велелюдді ми погубили один одного. Я і Юра Пашко записалися до Українського козацтва і брали участь в блокаді адміністрації Президента, Верховної Ради і Кабінету Міністрів. Було дуже важко – негода, сльота. Мені вистачило сил на чотири доби (вік 67 років). Коли приїхали додому, з'ясувалося, що наш товариш Панас Герасименко всі сімнадцять діб стояв на Майдані. Йому 54 роки.

Микола Андріїв, м. Ніжин

ВАЖЛИВО

Президент Ющенко склав присягу

Президент Ющенко 23 січня склав присягу українському народові і вступив на пост Президента України. Свідоцтво про вступ на пост Президента України видано головою ЦВК. Офіційні символи глави держави передані Президенту Ющенку головою Конституційного Суду. Азаров склав повноваження уряду Кучми перед Ющенком.

Україна нарешті без Кучми

Офіційне оголошення про цю віекопомну подію у день інавгурації у Верховній Раді та на Майдані Незалежності супроводжувалося вигуками "Слава Богу!". Сам Кучма не виключає, що його можуть заарештувати. Про це він сказав американській газеті "The New York Times". Йдеться про темні сторони його правління, корупцію та приватизацію, а також про його роль під час Помаранчевої революції.

Янукович здався

В ефірі ТРК "Україна" Янукович погодився з рішенням Верховного Суду, який визнав Президентом В. Ющенка, і закликав своїх прихильників згортати наметові містечка.

Глави християнських церков благословили Ющенка

Перший день свого президентства Віктор Ющенко розпочав із молитви за Україну у прикрашеному помаранчевими трояндами Софіївському соборі. Там його благословили глави десяти християнських церков України.

У своєму виступі він відзначив символічність перебування у храмі Святої Софії: "Сьогодні перші духівники країни, Президент країни, мої друзі і колеги зібралися у Святій Софії, вирішуючи ті самі питання, які великий Ярослав зі своїми духівниками вирішували у цьому храмі. І у цій паралелі є одна знакова річ: нічого доброго у державі не відбудеться, доки немає Божого благословіння. І те, що пройшло за останні два місяці як героїчна сторінка моєї нації, це також був Божий промисел".

Ющенко приїхав до Софії разом з дружиною та двома молодшими доньками. Разом із ним були народні депутати О. Івченко, Ю. Тимошенко, П. Порошенко, О. Зінченко, В. Пинзеник, А. Кінах, а також мер Києва О. Омельченко та голова ЦВК Я. Давидович.

Тимошенко – в.о. Прем'єр-міністра України

Перед самим від'їздом до Москви Ющенко призначив в.о. прем'єра Юлію Тимошенко, з якою політики пов'язують можливість радикальних змін влади. Президент продемонстрував, що не збирається враховувати думку Росії.

Порошенко - секретар РНБО

Указом Президента Ющенка секретарем Ради національної безпеки і оборони призначено П. Порошенка. Головою цієї інституції є сам Президент України. До складу РНБО за посадою входять Прем'єр-міністр, Міністр оборони, Голова Служби безпеки , Міністр внутрішніх справ, Міністр закордонних справ. В.Ющенко заявив, що його мета – вийти на чітку, структурну систему формування рішень. У цьому контексті він бачить РНБО як „одне з перехресть, де зустрічаються різні системи влади".

Зінченко - державний секретар Президента

Президент Ющенко призначив колишнього керівника виборчої кампанії О. Зінченка своїм державним секретарем. Ця посада вводиться замість посади керівника адміністрації Президента, скомпрометованої зусиллями кількох персонажів, насамперед Медведчуком. Указом Ющенка адміністрацію Президента скасовано. Затверджено Положення про Секретаріат Президента України.

Засвіт встали козаченьки. Булаву вручати

Віктора Ющенка тепер можна називати "ясновельможний". Зібрання українського козацтва 22 січня на Софіївській площі під салют з гармат проголосило обраного Президента гетьманом України.

Президент США запросив Президента України в гості

Держсекретар США Колін Пауел передав Президенту Ющенку запрошення Буша відвідати Сполучені Штати з офіційним візитом та підкреслив зокрема, що перемога Ющенка є не тільки його особистим успіхом, але й перемогою всього українського народу.

„Реверс" накаже довго жити?

Президент України заявив у Москві про готовність України "розвернути" нафтопровід "Одеса-Броди" у напрямку Європи, а також про наміри разом з Румунією "уважно вивчити" найближчим часом питання каналу "Дунай - Чорне море".

Медведчуки пішли, але справи їхні не забуті...

Брати звільнились одночасно: старший Віктор покинув посаду голови адміністрації Президента, а молодший, головний ворог підприємців Львівщини, - заступника голови ДПА, куди його "перевели" рік тому, коли ситуація у Львові, спричинена звірствами есдека-митаря, стала майже революційною.

Білоконь зможе пити більше ніж три дні

В.о. міністра внутрішніх справ М. Білоконь, пішовши на пенсію після швидкого звільнення, отримуватиме 15 тис. гривень на місяць. Величезні пенсії керівників української міліції - плата за багаторічну відданість режиму Кучми. Наприклад, генерал міліції отримує пенсію 8 тис. гривень, що у кілька разів більше, ніж отримує військовий генерал-пенсіонер. Треба би переглянути.

Злочинців-фальсифікаторів будуть судити

Генеральна прокуратура України повідомила, що у провадженні її слідчих органів перебуває 139 кримінальних справ, пов'язаних з порушеннями виборчого законодавства. Наразі до суду для розгляду по суті вже направлено 18 таких кримінальних справ.

Поправку Джексона-Веніка щодо України скасують

Відповідний законопроект вніс на розгляд Сенату США голова сенаторського комітету з закордонних справ республіканець Річард Лугар. Законопроект передбачає створення сприятливих умов для імпорту українських товарів на ринки США та підтримку демократичних процесів в Україні.

Путін визнав: Кучма просив за Януковича

У Москві Путін, звертаючись до нового Президента України В. Ющенка, ніби виправдовувався й намагався розділити відповідальність із колишнім президентом Кучмою за дії Росії під час минулих виборів. Він зокрема сказав: "Ми останнім часом робили тільки те, що від нас просило діюче українське керівництво. Ви про це знаєте, і в цьому немає ніякого секрету".

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

НАЦІЯ ЗДОБУВАЛА СЛАВУ, ВИБОРЮВАЛА ВОЛЮ УКРАЇНІ

Приїхала на інавгурацію завчасно, за 2 дні. Чому? Бо знала, що можу не потрапити на це дійство, бо забагато в нас стало „переможців", внесок яких в революцію обмежується носінням на шиї триметрового шарфа помаранчевого кольору... після оголошення результатів третього туру виборів. І саме вони становитимуть більшість на Майдані Незалежності.

А я приїхала, щоб подякувати Богові за те, що подарував мені миті щастя, життя і дії в історичному моменті України, моєї України! І подякувала саме в церкві Святого Миколая на Аскольдовій могилі, де дякувала Богові і сама п. Слава Стецько, яка почикала цю революцію разом зі своїми побратимами і посестрами ще багато десятків років тому...

Пройшлась вулицями Києва і ожили в пам'яті віхи становлення нації.

Свята Софія і площа перед нею – 31 березня 2004 року...

Майорить червоно-чорна фана на фоні величного храму, і Богдан Хмельницький підіймає на диби свого коня. А ми співаємо:

„Хай живе Бандера,
І його держава!"

Це, мабуть, вперше в історії Києва проспівалось так потужно саме оунівцями, тому що нація є, вона сформована і готова підтримати українського лідера – народного Президента.

Нехай тоді висувались тільки економічні вимоги, але політичні вчувались в прапорах, піснях, настроях, скандуваннях і українському національному духові, який панував в колонах...

Йду повз офіс СДПУ(о). Скільки разів ми проминали його, йдучи в колоні? Напарфумовані молодики з призизаним волоссям і вишуканими краватками іронічно позирали на нас, своїми голосними модерновими записами, які линули з їхніх гучномовців, глушили наші народні пісні і наші скандування, і наші вимоги...

Минулося, зараз тут тиша. І навіть розкішні „мерси" і „джипи" якось скулились по кутках, аби їх менше було видно...

Далі похмура і непривітна будівля Кабінету Міністрів...

А мені пригадуються втомлені обличчя тих, які стояли під Кабміном вранці 25 листопада, коли прийшла денна зміна, щоб звільнити нічну варту. І поруч стали гуцул з Космача, що на Косівщині, і український молодик з Лозової, що на Слобожанщині. І вони мирно ділили залишок цигарок в пачці порівну, кожному по чотири. І майоріли поруч фана червоно-чорна і синьо-жовтий прапор з написом „Лозова", а на обох були каски помаранчевого кольору. А в вухах гуркіт барабанів, він і зараз вчувається, майже через місяць. Гуркіт тривожний, але торжествуючий. Гуркіт пробудженої нації, яка берегла соборність України... А далі Верховна Рада... Скільки разів булося під нею, скільки тут вистояно годин і під палючим сонцем, і під парасолею - однією на кількох - в дощ, і в морозні дні, і в дні сльотаві?

Скільки разів ми схвально вітали вигуками „Слава Україні" рішення депутатів Верховної Ради? А скільки разів летіли до неба вигуки обурливі „Геть", „Ганьба", летіли наші волання образливими словами в обличчя нардепів? Очі бачать і зараз: то у вікнах з'являються усміхнені обличчя провідників нації з піднятою рукою і знаком перемоги, а то криві, зловтішні усмішки нардепів парламентсько-кучмівської більшості...

Погляд на Дніпро і знайома дорога до річкового вокзалу...

Слава тобі, Дніпре. Привіт тобі від посланців всієї України. Скількох ти гостинно прийняв біля себе, скільком дав відпочинок в тривожні дні, скількох надихнув своїм свіжим порухом? А в скількох саме ти, Дніпре, вселив почуття національної гордості і свідомості. Бо в твоїх вічних водах є все, чим можемо ми пишатися. І без Твоєї святої води, може, і не було б революції у свідомості українців!..

І ось ми на Майдані – оплоті революції. Прапори майорять навіть в руках Кия, Щека, Хорива і сестри їхньої Либіді. І старий кобзар зі своєю кобзою теж кричав: „Так! Ющенко!", а на грудях у нього червоно-чорна хустинка. І Мати Україна благословляла це дійство зі свого постаменту...

Стою в роздумах. Чи підійти до штабу Національного порятунку, де фактично вершилась доля майбутнього України? А чи все-таки звернути до Українського дому, який гостинно і привітно приймав післанців нації - обігрівав, годував, одягав, направляв на фронти дій. Де правилися служби Божі і молебні. І скажіть мені, чи це не є чудо, що в колишньому музеї затятого атеїста і ката України В. І. Леніна служили молебні парохи колись загнаної в підпілля режимом совєтів катакомбної Греко-католицької церкви?!

І чи не чудо це, що в Хрещатому Яру знову, як декілька століть тому, виросли намети, і нація українців доводила, що вона є?!

Станція метро «Хрещатик»... Хтозна, на якій глибині розташована ця станція від поверхні землі... Але я знаю, що ця глибина вимірюється двома куплетами Гімну України. Бо випадкова зустріч з хором «Гомін» 27 листопада в метро "Хрещатик" призвела до того, що ставши на ескалатор, своїми прохриплими застуженими голосами ми вибухнули нашим Гімном:

«Ще не вмерла в Україні
Ні слава, ні воля...»

Співала нація, яка виборювала волю Україні, здобувала собі славу. І усі люди, які їхали зустрічно сходами вниз, шанобливо скидали головні убори, випрямляли плечі і підхоплювали:

„Ще нам браття, українці,
Усміхнеться доля!"

А щe ж і Співоче поле, де вперше об'єдналась разом вся Україна в єдиному пориві. І довгий-довгий бульвар Лесі Українки. Довгий і в кілометрах, і в часі. І проходячи його – і завдовжки, і за часом - від 4 липня до 22 листопада - формувалась і множилась українська нація. І вже біля приміщення ЦВК 22 листопада стояв не натовп. А стояв гордий, незалежний народ, який не дозволить нехтувати собою...

Ой, як ще багато хочеться розказати, як багато ще залишилось в пам'яті. Як хочеться донести до тих поколінь, які будуть нас вивчати, систематизувати, розбирати наші недоліки на сухих історичних фактах...

Чи відчують вони отой дух пробудження нації, який віками накопичувався і вилився нарешті в різнокольоровий потік: червона кров на чорній землі - фана націоналіста і голубе небо з жовтими ланами пшениці – державний прапор, освічені гарячим помаранчевим сонцем.

Слава Україні! Героям Слава!

п. Антоніна Спільна,
проста гуцулка з Карпат, якій Бог подарував щастя бути задіяною в історичних моментах творення України

УТОЧНЕННЯ

№1 газети "Нація і держава" за 2005 рік (від 4-10 січня 2005 р.) вийшов під №50(61). Редакція приносить читачам вибачення за помилку.

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ другий

Продовжуємо друкувати новий документальний детектив Юрія Краснощока „Лідера знайти і знищити!". Юрій Краснощок - відомий український письменник, лауреат премії Івана Багряного. На сторінках нашої газети читачі мали можливість ознайомитися з рецензією на документальний детектив цього автора "Диявольська гра" та з першим розділом нового твору "Лідера знайти і знищити!" про вбивство Симона Петлюри. Наступні розділи розкривають злочини радянської влади проти лідерів українського визвольного руху, які боролися за державну незалежність і волю українського народу. Це, зокрема, перший Президент України Михайло Грушевський, голова Раднаркому УРСР Панас Любченко, голова проводу ОУН Євген Коновалець, голова проводу Організації Українських Націоналістів-революціонерів Степан Бандера, лідер українських комуністів-націоналістів, міністр освіти УРСР – Олександр Шумський та інші лідери визволення України - як націоналісти, так і комуністи. Другий розділ про - "самогубство" М. Скрипника.

СПРАВА ПРО САМОГУБСТВО

7 липня 1933 року за таємничих обставин несподівано вчинив самогубство лідер українських комуністів-більшовиків, голова Держплану УРСР, заступник голови раднаркому УРСР, кандидат в члени політбюро ЦК КП(б)У Микола Скрипник. Це була знана на Україні людина, відомий радянський політик, особисто знайомий з Володимиром Леніним, побував з ним на засланні. Був знайомий Скрипник і з лідером Центральної Ради України Симоном Петлюрою, убитим радянськими агентами. Петлюра і Скрипник активно виявили себе на політичній арені Лютневої революції в Росії, під час Жовтневого більшовицького перевороту в Петрограді і Громадянської війни на Україні, але різні погляди на майбутнє України поставили їх по різні боки політичних барикад. Їх об'єднувало одне - вони були патріотами України, любили свою землю, свій народ, його культуру і літературу.

Микола Скрипник любив співати українські пісні, захоплювався віршами Тараса Шевченка, Лесі Українки, Павла Грабовського. Петлюра теж виписував вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки в свій зошит для закону Божого, який він вивчав в духовній семінарії.

Скрипник пізніше напише у своїх творах і в своїй автобіографії "Вірші Шевченка спонукали мене вивчити історію України і особливо епохи визвольних воєн. Цікавість, що збудила в мені українська література, штовхнула мене захопитися лінгвістикою, первісною історією".

Тобто він хотів знати історію українського народу, його глибокі культурні коріння, його багатостраждальну літературу, заборонену царатом.

Цих двох лідерів, які, в принципі, обидва бажали щастя своєму народу, роз'єднала непримиренність у розумінні "Заповіту" Тараса Шевченка:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте...

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

Слова Кобзаря: „В сім'ї вольній новій" вони сприймали по-різному. Симон Петлюра розумів Тарасову "сім'ю вольну нову" як державу демократії і народовладдя. Микола Скрипник - як диктатуру пролетаріату. І це для комуніста Скрипника стане не тільки душевною, але й фізичною трагедією.

Микола Скрипник народився 13 січня 1872 року у селі Ясинувата Бахмутського повіту Катеринославської губернії у сім'ї залізничного службовця. Після закінчення реального училища в 1900 році вступив до Петербурзького технологічного інституту. Поринув у революційний рух, став активним учасником марксистського гуртка. Бойове хрещення проходить в березні 1901 року, коли в Петербурзі, на Казанській площі, відбулася політична демонстрація протесту. За участь в ній Миколу Скрипника вперше заарештовують і висилають до Катеринослава. Потім його арештовуватимуть ще 15 разів, 7 разів відбуде заслання. Загалом Скрипник був засуджений на 34 роки і один раз до страти. 6 разів тікав з царських тюрем. Під час Жовтневого перевороту стає членом Військово-революційного комітету при Петроградській раді робітничих і солдатських депутатів.

В Україну Скрипник прибув в грудні 1917 року з мандатом Леніна на посаду Голови Народного Секретаріату (прем'єр-міністра радянського уряду України). І це в той час, коли на Україні з травня 1917 року існувала Центральна Рада і її уряд - Генеральний секретаріат на чолі з Чехівським. Центральна Рада на виборах до Всеросійських установчих зборів отримала біля 8 млн. голосів виборців України, тобто 90%, а більшовики - 744 тисячі голосів - 10%. На жаль, Скрипник, уражений пролетарським інтернаціоналізмом, включається в ту авантюрну гру, про що потім дуже жалкуватиме. Він не розумів, що більшовики ніколи не визнають незалежності України - навіть соціалістичної. Прокинеться в ньому національний патріот тоді, коли Ленін розіграє карту з українськими історичними клейнодами, про долю яких невідомо ще й тепер: чи то їх загубили і втратили під час Громадянської війни, чи вони й досі переховуються в Росії, щоб в зручний момент бути „використаними" у великодержавних політичних інтересах цієї країни.

Отже, кількість мотивацій щодо знищення Миколи Скрипника з приходом радянської влади на Україні щороку збільшувалася. Він став неугодною особою в складі українського радянського уряду і особливо шовіністично-сіоністського уряду в московському Кремлі. Тому недовго перебуває на посаді голови українського більшовицького уряду - йому вже не довіряють. З 1920 року Скрипника починають перекидати на різні другорядні посади в керівництві соціалістичної України. І тут я маю зупинитися детальніше у своєму розслідуванні на одному з імовірніших мотивів злочину, що через 15 років „вистрелить" у прем'єр-міністра першого соціалістичного уряду України. Аби встановити кому це „самогубство" було вигідне і що сприяло скоєнню цього „самогубства", я мусив повернутися до буремних подій Громадянської війни на Україні і протистоянню Симона Петлюри і Миколи Скрипника. Але перше - один випадок з біографії Миколи Скрипника.

Як згадують у своїх спогадах товариші по партії і спільники по ув'язненню в царських тюрмах, у лідера російських більшовиків Леніна і лідера українських лівих комуністів України стався перший ідеологічний конфлікт, який і буде, мабуть, початком цього утаємниченого „самогубства".

Микола Скрипник був щирим патріотом України. Син телеграфіста, він отримав певне патріотичне виховання від своїх батьків, а до того ж він був вихований батьками щирими, відвертими і правдивими і мав надію, що більшовики на чолі з Леніним приведуть Україну до свободи і незалежності. Але у Леніна і його оточення було дві правди: одна для своїх близьких і таємних прихильників, інша - для лідерів народів Росії.

... В просторій холодній камері пересильної тюрми дорогою до східного Сибіру Микола Скрипник з сумом заспівав народну пісню на вірші Тараса Шевченка:

„Така її доля, о боже мій милий..." Можливо, він уявляв собі, як загнаний Тарас Шевченко десь у в'язниці чи в солдатчині теж співав цей вистражданий вірш. І тут раптом підхопився Ленін, який теж був у камері, і роздратовано вигукнув: " К чёгту эту долю!" І розмахуючи руками голосним фальцетом заспівав, диригуючи обома руками:

„Смєло товагіщі в ногу, духом окрепнєм в богбє..." В'язні неголосно і недружно підхопили пісню пролетаріату. А в Скрипника тоді чи не вперше з'явився сумнів, що Ленін і партія більшовиків підтримуватиме ідею незалежної комуністичної України. У 1918 році він запише в своїх нотатках:

"Для більшості членів нашої комуністичної партії України як національної одиниці не існувало. Була Малоросія, нерозривна частина єдиної неподільної Росії, щось невиразне - як особливим характером своїх стосунків до Росії, так і щодо самої території та навіть мови. В цьому разі значна частина комуністів допускала існування Малоросії чи навіть України в межах так званого південно-західного краю, тобто Київської, Волинської, Подільської та Полтавської губерній. А, наприклад, Херсонщина, Катеринославщина, Донецький та Криворізький басейни у свідомості передової сили робітничого класу - більшовицької партії - це є територія поза Україною, їх треба протиставити Україні."

Читаючи ці рядки відомого політика я добре розумів, що такими політичними поглядами Скрипник ніяк не вписувався в комуністичні лідери України. Вибори Президента України в 2004 році ще раз показали, що сьогоднішня Росія так і не відмовилася від національної політики недавньої радянської Росії або ж СРСР.

Першому уряду УССР довелось працювати в екстремальних умовах воєнного часу. Пошуки М. Скрипником шляхів розв'язання щонайскладніших проблем національно-державного будівництва, відносин з іншими державними утвореннями виробили в нього своєрідну методу, якій він не зраджував і в майбутньому, намагаючись іноді штучно поєднувати суперечливі елементи, хоч доконечної потреби в цьому й не було. Це призводило до нових ускладнень, коштувало самому М. Скрипнику нелегких моральних переживань.

Слід зазначити, що руйнуючи Російську імперію, Ленін і його "гвардія" насправді дурили український народ своїми гаслами про незалежність України як соціалістичної держави зі своїми збройними силами, міністерством іноземних справ і своєю економікою. Насправді це було політичне махлювання. Ленін і його політбюро не збиралися надавати незалежність Україні, бо готували радянську деспотичну імперію, яка мала прийти на зміну царській імперії Росії.

І цю загрозу відчув більшовик, голова уряду радянської України Микола Скрипник.

В 1918 році під тиском військ Директорії України, якими командував Симон Петлюра, та військ генерала Денікіна Центральний Виконавчий Комітет Рад і уряд радянської України змушений був евакуюватися у Таганрог. Тут 18 квітня відбувалася сесія ЦВК Рад України, яка ухвалила реорганізувати центральні органи державної влади, створила Бюро з дев'яти осіб у складі більшовиків А. С. Бубнова, В. П. Затонського, Г. Л. Пятакова, М. О. Скрипника, а також представників лівих есерів та лівих українських соціал-демократів (Народний Секретаріат) для керівництва повстанською боротьбою проти "окупантів". На сесії був прийнятий Маніфест до робітників і селян України, який закликав до нещадної боротьби проти Центральної Ради. Тоді ж у Таганрозі відбулася партійна нарада, на якій було вирішено скликати з'їзд більшовицьких організацій України та обрано Оргбюро для його підготовки.

Проекту резолюції правих - «Створити автономну партію зі своїм ЦК і своїми з'їздами, але підпорядковану спільному ЦК і з'їздам Російської комуністичної партії» - М. Скрипник протиставив власний: «Створити самостійну Комуністичну партію, що має свій ЦК і свої партійні з'їзди і зв'язану з Російською комуністичною партією через міжнародну комісію (ІІІ Інтернаціонал).

ІІ Всеукраїнський з'їзд Рад сприяв посиленню боротьби не тільки на фронті, а й у тилу "окупантів", які на той час захопили значну частину України, у тому числі великі міста — Київ, Одесу, Чернігів, Миколаїв і Херсон.

У зв'язку з постановою ЦВК Рад України наприкінці березня 1918 р. до Москви виїхало надзвичайне посольство Української Радянської Республіки в складі М. Є. Врублевського, Ю. М. Коцюбинського та М. О. Скрипника (керівник делегації). Посольство мало оголосити Декларацію про незалежність радянської України, врегулювати фінансові та економічні взаємовідносини між обома братніми республіками. Раднарком гостинно зустрів посланців України і 3 квітня 1918 р. ухвалив резолюцію, в якій вітав робітничо-селянський уряд України і висловив своє захоплене співчуття героїчній боротьбі трудящих і експлуатованих мас України, які в ті дні були «одним з передових загонів всесвітньої соціалістичної революції».

У зв'язку з військовою загрозою і потребою врегулювати фінансові питання почалися переговори між Народним Секретаріатом і Донським урядом, в ході яких виникла ідея федерації південних радянських республік. Про це Затонський повідомив наркома національностей Сталіна. Останній 4 квітня 1918 р. заявив: «Ми всі тут вважаємо, що ЦВКУ повинен, морально зобов'язаний, залишити Таганрог і Ростов. Досить гралися в уряд і республіку, здається, вистачить, пора кидати гру». Ця заява суперечила позиції Раднаркому, який напередодні урочисто засвідчив визнання незалежності радянської України і своє прихильне ставлення до її уряду.

(Далі буде)

"ДНІПРОВА ХВИЛЯ" ОЛЕКСИ ВІНТОНЯКА

Про долю українських друків та їхніх авторів у повоєнній Німеччині, які без надії сподіваючись, розвивали нашу книговидавничу справу, ще не написано, на жаль, жодної наукової розвідки. Хочеться сподіватися, що такі книги колись все ж з'являться. З особливим хвилюванням читатиметься на їхніх сторінках оповідь про українське видавництво у Мюнхені "Дніпрова Хвиля" і його засновника, людину, без перебільшення, з легенди — Олексу Вінтоняка.

Шлях до Німеччини Олекси Вінтоняка був типовим для сотень тисяч молодих українців, чию молодість і надії знівечила Друга світова війна. Галичанин, родом з Коломийщини, після закінчення Станіславської гімназії вчителював на селі. Активно співпрацював з "Просвітою", іншими українськими патріотичними організаціями. Ув'язнений гестапо на початку війни, він з вересня 1941 по травень 1945 року перебував у німецьких концтаборах, з них два з половиною роки — у відомому на весь світ концтаборі смерті "Аушвіц". Саме у цьому таборі на його очах був закатований до смерті брат Степана Бандери Василь, багато інших українських патріотів.

Хворий на туберкульоз, з поламаними руками, нездоровим шлунком, молодий ще хлопець Олекса після визволення його з табору смерті американськими солдатами хотів виїхати до Америки, але еміграційна комісія за результатами медичного обстеження відкинула його заяву й документи. Та помирати Олекса не хотів. Лікувався, працював і вчився у Мюнхені. Закінчив студії в Українському вільному університеті, там же захистив магістерську, а згодом і докторську дисертації (у професора Олександра Оглоблина), незабаром став викладачем цього університету.

На початку 50-х років Олекса Вінтоняк вирішує створити у Мюнхені українське видавництво. На цю нелегку справу він відважився у далеко не кращу для української еміграції в Європі пору. Адже то був час, коли з Європи, передусім з Німеччини, відкочувалася за океан — до Канади й Сполучених Штатів Америки — велика хвиля українських переселенців. Зокрема й з таборів для політичних біженців і військовополонених. Та попри матеріальні труднощі, скептицизм друзів і знайомих, невпинне звуження українського життя по всій Німеччині, видавництво Вінтоняка із глибоко символічною для всіх українських емігрантів назвою "Дніпрова Хвиля" не лише сміливо заявляє про себе, а й щороку утверджує свої позиції, міцніше стає на ноги, перетворюється на своєрідний центр книгодрукування й поширення української книги не лише країнами Європи, а й за океаном, куди доля закидала українців.

За перші двадцять років існування видавництва з маркою "Дніпрова Хвиля" вийшло немалими накладами 77 українських книг. Кожне з цих видань має свою цікаву долю і заслуговує на окрему розмову про те, як далеко від рідної землі створювалася українська книга, як знаходила свого читача в усьому світі, як впливала на нього. Варто назвати бодай кілька з цих дивовижних видань, серед яких — художні твори передусім історичної тематики, наукові розвідки провідних українських учених. Це, зокрема, "Нарис історії України" Дмитра Дорошенка (у двох томах), "Люди старої України" Олександра Оглоблина, "Гетьман Пилип Орлик" Бориса Крупницького.

Саме "Дніпрова Хвиля" благословила на світ твори українських авторів, чиї імена сьогодні добре відомі й на материковій Україні, — Ігоря Качуровського, Юрія Шевельова, Любомира Винара. Це й заборонені за радянських часів твори Василя Мови (Лиманського), Юліана Радзикевича, Миколи Лазорського, Євгена Онацького, Василя Сімовича та багатьох інших. Вийшло в цьому видавництві і власне дослідження Олекси Вінтоняка як науковця — "Україна в описах західноєвропейських подорожників другої половини XVIII століття".

Деякі з книг "Дніпрової Хвилі" були нещодавно перевидані в Україні. А ті, до яких ще не дійшла черга через брак коштів у нинішніх українських видавців, значними накладами були передані Олексою Вінтоняком до бібліотек Києва і області. І такий благородний жест не був даниною моді чи вдаваної показовості. Весь час боліла йому пам'ять про брата Дмитра, який помер на Коломийщині у 1990 році, так і не дочекавшись його приїзду з Німеччини, а найбільше — зняття в очах односельчан несправедливого обвинувачення у "ворожій пропаганді проти українського народу". Це так оцінили радянські ідеологи видання "Дніпрової Хвилі" у 60-х роках, видання, які сьогодні є гордістю й славою вітчизняного книговидання.

У тому, що Олекса Вінтоняк встиг так багато зробити на видавничому полі української діаспори, неабияка заслуга його дружини Галини — доньки колишнього вояка армії УНР Павла Гриценка та Анни Оравець. Крім вправності редактора й коректора пані Галина набула ще й хисту талановито розмальовувати українські писанки. Вони, як і книги, виходять у Вінтоняків гідними подиву, мистецьки довершеними.

Власник видавництва "Дніпрова Хвиля" Олекса Вінтоняк зібрав за десятиліття своєї плідної діяльності на німецькій землі унікальний архів української видавничої справи в еміграції. Колись, можливо, він поповнить наше національне надбання. Це буде хоч і запізніле, але таке потрібне повернення ще якоїсь частки безцінного скарбу - думки, мудрості, розуму й талану наших видатних земляків, які до останку, щиро й з великою любов'ю призначали той найголовніший свій скарб Україні.

***

У січні 2005 року Олексі Вінтоняку виповнилось 90 років. Редакція нашого часопису щиро здоровить ювіляра, зичить здоров'я, снаги, многая та благая літ!

МИ У СКОРБОТІ

20 грудня 2004 р. на 74-му році життя відійшла у вічність учасниця національно-визвольних змагань, політв'язень сталінських ГУЛАГів, член Житомирського Братства ОУН-УПА Шимко Кароліна Стахівна.

Народилася 25 грудня 1928 р. у селі Стинова Вишня Сколівського р-ну Львівської області, член ОУН з 1944 р., зв'язкова УПА. Виборювала волю України у лавах УПА разом зі своїм чоловіком – Шимком Василем «Явором». 1950 р. була засуджена на 25 років позбавлення волі і 5 років висилки. Строк відбувала у Тайшеті, у Мордовських таборах, де народила сина. Після реабілітації оселилися на Житомирщині.

Нехай земля Житомирщини буде їй пухом. Вічна пам'ять славній доньці України.

Михайло Кот, голова РО КУН, м. Новоград-Волинський

Календар українського націоналіста

25 січня 1872 р. - народився український державний діяч Микола Скрипник.
28 січня 1992 р. – Верховна Рада України ухвалила постанову про державний синьо-жовтий прапор.
29 січня – День пам'яті героїв Крут.
29 січня 1805 р. – засновано Харківський університет.
29 січня 1929 р. – у Відні розпочав роботу І-й Конгрес Українських Націоналістів, на якому створено ОУН під проводом полковника Євгена Коновальця.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!